

Sygn. akt III CSK 358/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku E. B.
przy uczestnictwie J. W.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w wyniku apelacji wnioskodawcy E.B. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w K. wydane w dniu 26 czerwca 2012 r. w ten sposób, że stwierdził, iż wnioskodawca E. B. nabył przez zasiedzenie z dniem 6 listopada 2001 r. własność nieruchomości położonej w K. Gmina L., składającej się z działki nr [...] o powierzchni 0,1400 ha, zgodnie z projektem podziału sporządzonym w niniejszej sprawie przez biegłego geodetę, przyjętym do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w K. w dniu 8 listopada 2013 r.

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego wniosła uczestniczka postępowania J. W.. W skardze wskazane zostały następujące przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania: występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Zdaniem skarżącej w związku ze sprawą zachodzi potrzeba wykładni art. 172 k.c. w odniesieniu do art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych. Ponadto skarżąca wskazała na „niespójność orzecznictwą”, która miałaby wynikać z konfrontacji orzecznictwa powołanego przez Sąd drugiej instancji - wskazującego „na związanie Sądu jedynie sentencją orzeczenia - z orzeczeniami, które przywołane zostały w skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok

oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

W niniejszej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Skarżąca nie wykazała żadnej z powołanych przez nią przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W skardze nie zostało w sformułowane zagadnienie prawne. Uczestniczka wyraziła jedynie przekonanie, że wypowiedzi Sądu Najwyższego wymaga wykładni art. 172 k.c. w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, nie zostało jednak wyjaśnione, czy wskazana wypowiedź odnosi się do zagadnienia prawnego, czy też potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jednocześnie nie zostało wyjaśnione, na czym miałyby polegać wyniki w sprawie „niespójności orzecznicze”. W końcu trzeba zważyć, że Skarżąca w żaden sposób nie odniosła się do swego twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.